

РЕШЕНИЕ

№ 43385

гр. София, 30.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 10.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11287** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 ЗУБ, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75а, ал.1, т. 4 във вр. с чл. 9 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Ю. Д., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], Т., гражданин на Т., срещу Решение № 5099/10.10.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението се оспорва като незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения. С жалбата се иска от съда да отмени обжалваното решение и върне преписката за ново разглеждане и произнасяне от административния орган.

В съдебно заседание, жалбоподателя, редовно призован, не се явява и не се предтсавлява.

Ответникът- председателят на Държавната агенция за бежанците, представляван от юрк. К., оспорва жалбата изцяло, в ход по същество претендира нейната неоснователност. Поддържа, че единствената причина жалбоподателят да напусне Република Т. е бягството и нежеланието му да изтърпи ефективна присъда в затвора в Република Т.. Моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана и потвърждаване на решението на председателя на ДАБ като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба с вх. № ПМЗ-ОК-1031 от 04.04.2025г. на Регистрационно - приемателен център - [населено място] /РПЦ – С./ до Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет /ДАБ при МС/, жалбоподателят Ю. Д., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Република Т., гражданин на Т., етническа принадлежност: кюрд, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН] е поискал предоставяне на международна закрила. Личните данни на чуждия гражданин са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, т.к. не е предоставил документ, удостоверяващ самоличността му.

На същата дата е съставен регистрационен лист с приложение.А /л.218/. Търсещият закрила е получил копие от Указания относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя, същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях.

С Писмо Рег. № У./07.04.2025г. /л.196/ от Специализирана дирекция „М“ – Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) е изискано писмено становище по постъпилата от непридружения непълнолетен чужденец молба за международна закрила. В постъпило на 21.05.2025г. писмо с рег. № М-5882/20.05.2025 г. на Директор на Специализирана дирекция „М“-ДАНС е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето Ю. Д., ЛНЧ[ЕИК], [дата на раждане] в Т., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

На 24.04.2025г. с Ю. Д., в присъствието на преводач е проведено интервю, въпросите и отговорите са обективирани в Протокол с Рег. № У. /л.179/. Чуждият гражданин заявява, че в момента не притежава никакви документи, като заявява, че може да се обади на родителите си за лична карта. Т. гражданин уточнява, че няма роднини в държави - членки на Европейския съюз. Във връзка с въпрос, касаещ причината за задържането му в СДВНЧ на дирекция „Миграция“, турският гражданин разказва, че е опитвал да премине през румънската граница, но е бил задържан заедно с група хора на българо-румънската граница. Уточнява, че е имал намерение да отиде в Ш., но не е успял. Посочва, че е бил и задържан на границата за около 25 дни на българска територия и след това е бил изпратен в центъра, като му било казано, че ще остане три дни, след което ще бъде изпратен в Г.. Допълва, че е било съобщено, че ще бъде изпратен в Г., тъй като преди това е подал молба там и дори е получил документ. По думите му е чакал около 45 дни отговор от гръцката страна, но гръцките власти са изпратили писмо, че трябва да се яви в съда по дело. Твърди, че не се е явил и е подал молба, като е получил отказ от гръцките власти, който е следвало да бъде обжалван, но не е отишъл в съда.

На въпрос кога и по какъв начин е напуснал държавата си по произход и какъв е бил маршрутът, Ю. Д. разказва, че е напуснал Т. на 24.12.2024г. и е тръгнал към Г.. Уточнява, че е преминал нелегално границата при О., през зелена граница, заедно с още петима души, като по-късно в Г. са били задържани от полицията, отведени в участък, а след това закарани в лагер, където са били задържани 15 дни и след това освободени. Разказва, че е останал един месец в Г., но е разбрал от други хора, че там не е сигурно за него, тъй като му е било казано, че турските тайни служби се намират на тази територия и може да бъде арестуван. Твърди, че това му е било казано от други регистрирани мигранти, след което поради страх от това, е решил да напусне Г., като негов приятел в Г. го е съветвал да замине за З. Европа. След това е преминал нелегално в България, пристигнал е в С., откъдето е тръгнал към [населено място]. Разказва, че при опит да премине границата нелегално са били задържани от румънската полиция и върнати в България. Уточнява, че влязъл нелегално от Г. три месеца преди проведеното с него интервю. На въпроса колко време

е останал в България преди да опита да напусне, Ю. Д. посочва, че не е оставал, а веднага е тръгнал към границата за Румъния и още същия ден е направил опит да премине нелегално в група от четирима души, като крайната му цел е била Ш., където имал другари от неговата партия. Уточнява, че партията се нарича „Комала“ на кюрдски, (на български - „Общество“), и че целта му е била да отиде там, за да им помага. Изрично е посочил, че не потърсил международна закрила на българска територия веднага след влизането си тук, защото не е имал финансова възможност. Не отрича, че първоначално е подал молба за закрила в Г., но е напуснал територията й защото му казали, че на тази територия има турски тайни служби, което го е уплашило и поради тази причина е напуснал Г., без да се яви в съда и е оставил всичко.

Заявява, че е кюрд и е имал лично проблеми заради тази си етническа принадлежност, като уточнява, че през 2016 г., когато е имало сражения в К. - кюрдски град в С., заедно с група хора са започнали да правят пропаганда срещу турските власти. Обяснява, че всичко, което се е случвало в К. във връзка с организацията ДАЕШ и турските власти, те са разпространявали като контрапропаганда срещу Т. и ДАЕШ. Уточнява, че в съдебното му дело пише, че е правил реклама за П. - Кюрдската работническа партия, и за УРК - организация към сирийските кюрди.

По думите му е правил пропаганда в Т. с тази група, като новините, свързани с района на К., са разпространявали в социалните мрежи. Той е събирал информация от кюрдските телевизионни канали GTV и ANF в сирийската и турската част и е публикувал новините във „Facebook“ и „Instagram“. На въпрос дали новините вече са били излъчени по телевизията, Ю. Д. потвърждава, че те са били казвани, но той отново ги е публикувал в социалните мрежи. Относно публичността на постовете, турският гражданин заявява, че всеки е можел да ги види, тъй като са били качени в профил във „Facebook“ с неговото име - Ю. Д.. На уточняващ въпрос дали е имал сайт или канал в социалните мрежи, той обяснява, че това е било негов профил във „Facebook“, който му бил сайта. Уточнява, че след като са започнали да публикуват тези новини, полицията го е задължила в продължение на шест месеца всеки ден да се явява за подписване на документ.

Чужденецът разказва, че през 2019 г. е бил заловен от полицията, а съдът е постановил присъда, според която в рамките на десет дни е трябвало да се предаде пред съда. Допълва, че е бил задържан четири месеца в някакъв арест, след което е преместен в друг лагер с по-добри условия, като не през цялото време е бил в ареста.

Т. гражданин твърди, че е получавал заплахи от група хора, след като те са разбрали, че децата му ходят на училище, и са му казали, че ако продължи да прави пропаганда, ще има заплаха за тях.

На зададения му въпрос какви конкретни проблеми е имал, Ю. Д. отговаря, че през 2016 г., когато е започнал пропагандната си дейност, полицията е дошла в дома му, счупила е вратата и го е задържала за пет дни. След това, в продължение на осем месеца, той е ходил ежедневно в полицията, за да се подписва. След осем месеца е престанал да се явява. След това, през 2019 г. е излязла присъда, според която е осъден на пет години и шест месеца лишаване от свобода. На уточняващ въпрос заявява, че не е имал проблеми след 2016г., делото му е продължило от 2016г. до 2019г., като е бил придружаван в съда с адвокат.

Относно случилото се след 2019 г. и след присъдата, Ю. Д. посочва, че е лежал четири месеца в затвора. Твърди, че по това време е бил обвинен в други неща и към момента има три дела срещу него. Допълва, че в периода от 2018-2019 г. е имал заплахи по телефона от полицията или от тайните служби. Посочва, че това са били лица, които се представили като членове на организация „О. Т.". Те му казали, че не може да бъде срещу държавата и че имат възможност да направят нещо срещу децата му заради пропагандата му по кюрдския въпрос. По думите му тези обаждания са продължили от 2016 до 2019 г., а последното такова обаждане е било през зимата на 2024 г.

На въпрос защо не е излежал цялата си присъда, Ю. Д. разказва, че са му дали отпуск, за да види жена си и децата си, но през това време заплахите са продължили и затова е решил да напусне страната. Уточнява, че присъдата е влязла в сила през 2024 г. и след кратък престой със семейството си е напуснал нелегално Т. и е преминал в Г..

При задаването на въпрос дали е лежал в затвора след влизането в сила на присъдата, търсещият международна закрила заявява, че след като присъдата е влязла в сила, е напуснал нелегално страната и не е лежал в затвор. На последващия въпрос касаещ противоречието, че по-рано е казал друго, Ю. Д. отговаря, че властите са му дали десет дни отпуск, за да се види със семейството си, и в този период е напуснал нелегално страната. Разказва, че е преместил семейството си в друг град и след това е избягал, като не се е върнал да излежава присъдата.

Относно въпроса, че на преден въпрос е казал, че е лежал 4 месеца в затвор, като през това време е бил обвинен и за други работи потвърждава че това е така. При зададения му повторно въпрос дали е лежал в затвор, и констатирането, че всеки път дава различен отговор, чужденецът отговаря, че до началото на ноември 2024 г. е лежал четири месеца в затвора и след като му е даден десетдневен отпуск, е напуснал нелегално Т..

В отговор на въпроса дали е членувал в политическа партия или организация, молителят заяви, че не е участвал официално в партии или организации и не е бил член на такава. На последващ въпрос относно предходно посоченото от него членство в партия „Комала“, Ю. Д. отговаря, че „Комала“ е кюрдска организация, но той не е бил официално член, а е посещавал техният офис и е бил симпатизант, а не регистриран член. В отговор на въпроса какво означава да е симпатизант, молителят отговаря, че организацията защитава правата на кюрдите в Т. и че той просто ги е харесвал. На въпроса дали и по какъв начин е изразявал политическо мнение в Т., молителят отговаря, че е критикувал режима и не е одобрявал управлението на Е., че желае социалистически режим и че е изразявал тези убеждения чрез „Facebook“. Отговаря, че е изразявал това мнение „винаги“, като допълва, че се е отказал и е спрял през 2019 г.

На въпрос дали е имал публични или медийни изяви, участие в митинги или протести, включително и във връзка с подкрепата му за събитията в С., Ю. Д. отговаря, че не е имал публични изяви, а само е изразявал мнението си във „Facebook“, като е писал, че трябва да се прекратят атаките.

На въпроса относно какво е заявената му присъда, молителят посочва, че присъдата не е свързана с конкретните събития в К., а е свързана с подкрепата му за П. и Комала. На въпроса относно какво точно е осъден, заявява, че е бил осъден за пропаганда в подкрепа на П. и YPG. На последващ въпрос какво точно е правил за да бъде осъден, твърди, че е свързано с новините и кюрдите и че турските медии не казват истината. Посочва, че е пропагандирал за новини свързани с П. и ЯПК по Facebook.

В отговор на въпроса дали е издирван от турските власти, молителят отговаря, че е издирван и разказва, че съпругата му го е информирала, че полиция е идвала в квартирата да го търси общо 4-5 пъти, с разстояние между посещенията от около една седмица до 10-15 дни. Твърди, че последното посещение е било една седмица преди проведеното с него интервю. Посочва, че при посещенията от полицията питат къде е той, казват на съпругата му, че има присъда и трябва да лежи в затвор, а тя отговаря, че не знае къде е.

В отговор на въпроса дали е издирван на международно ниво, Ю. Д. отговаря, че не е издирван на международно ниво, а единствено от турските власти във връзка с наложената присъда. Допълва, че от страна на полицията са казали на съпругата му, че ако не каже къде, е може би ще имат главоболие в бъдеще.

На въпрос дали е влизал във взаимоотношения с армията или полицията в държавата си по

произход и имал ли е проблеми с властите там, Ю. Д. заявява, че не е имал проблеми с турските власти, освен разказаното. Като конкретния повод да напусне страната си, турският гражданин посочва, че е заминал, за да не лежи в затвора заради присъдата си. Посочва, че е имал единствено проблема, за който е разказал, и че освен присъдата, заради която трябва да лежи в затвор, е нямал други проблеми в Т.. На въпрос дали би се завърнал в държавата си по произход, чужденецът заявява, че не би се върнал, тъй като е осъден. Заявява, че желае да остане в България, като посочва, че целта му е да работи и да подпомага финансово своята съпруга, децата, родителите и близките си. Допълва, че не иска да се върне, тъй като е осъден на затвор. Отново посочва, че иска финансово да помага, и че е осъден в Т., като смята, че ако се завърне в Т., ще бъде затворен и поради тази причина желае да получи закрила в България

С оспореното в настоящото производство решение председателят на ДАБ-МС, на основание чл. 75 , ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя. Приел е, че по отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Счел е още, че сред изложените от турския гражданин в интервюто причини за напускане на страната си на произход, не се обективират твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. Прието е от административния орган, че не се заявява чуждият гражданин да е преследван поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход, както и че твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

В оспореното решение е прието още, че търсещия международна закрила е напуснал страната си по произход изцяло по лични причини-породено от наложената му от компетентен турски съд присъда за извършено престъпление по турското законодателство. В хода на интервюто чуждият гражданин сам посочва, че е напуснал страната си по произход „за да не лежи в затвора“. От заявените в хода на административното производство факти, административният орган е заключил, че не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, както и липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ, поради което искането в частта за предоставяне на статут на бежанец е отхвърлено като неоснователно.

В хода на административното производство не са установени основанията за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ. Молбата е разгледана и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от последното, ответникът е направил извод, че не може да се формира такъв, че чужденецът е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

На следващо място, издателят на заповедта е направил извод, че чужденецът не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като

смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми с официалните. Спрямо турския гражданин не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства, поради което не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Въз основа и на представената справка, административният орган е достигнал до извода, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

В заключение, в обжалваното решение е прието, че по отношение на чуждия гражданин липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, т.к. кандидата за статут не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се позовава на причини от хуманитарен характер, поради което искането в частта за предоставяне на хуманитарен статут е отхвърлено като неоснователно. В допълнение е посочено, че в почти всички части на държавата по произход, в които не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, същият може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно, да се очаква да се установи там, което е основание за отказване на статут по чл. 9, ал. 5 от ЗУБ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1- 3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Съгласно нормата на чл. 8, ал. 5, т. 2 ЗУБ действията на преследване могат да бъдат правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин.

В разглеждания случай от изявленията на Ю. Д., дадени в хода на проведеното интервю е видно, че той не е бил лично преследван в родината си поради политическо мнение или убеждение. Бежанската история на чужденеца не съдържа твърдения за осъществено преследване по признаците, установени в нормата на чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Като причина за напускането на Т. и за нежеланието му да се завърне там, оспорващият сочи единствено причини от правен характер. В проведеното на 24.04.2025г. интервю жалбоподателят изтъква, че е напуснал Т., защото е бил осъден, поради това, че е публикувал в социалните мрежи новини. В настоящия случай липсват доказателства, които да обосновават, че правните /в случая/ действия на преследване, са дискриминационни сами по себе си или са приложени спрямо Ю. Д. по дискриминационен начин. Няма доказателства турските власти да наложиха спрямо него прекалено или произволно наказание заради неговите противоправни действия. Показателно за това, че спрямо чужденеца не са наложени произволни наказания е и обстоятелството, че в представеното решение турският съд е направил позоваване на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС)

относно елементите на свободата на изразяване на мисълта /л.120/. Фактът, че жалбоподателят е осъден в родината си по произход за деяние, което е престъпление по турския наказателен закон, не обосновава сам по себе си наличието на установените в чл. 8, ал. 1 ЗУБ предпоставки за предоставянето статут на бежанец.

В случаите, когато като основание за търсене на бежански статут се поддържа действие на преследване, произтичащо от предприети съдебни мерки срещу лицето, необходимо да се докаже, че тези мерки са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин (арг. чл. 8, ал. 5, т. 2 ЗУБ). Дискриминационният характер на съдебните мерки не се презумира, напротив – предвид недопустимостта настоящият съд да ревизира мотивите или правилността на влязло в сила съдебно решение на друг съд, то доказването на обстоятелствата по чл. 8, ал. 5, т. 2 ЗУБ е възложено по пътя на главното и пълно доказване именно на жалбоподателя, доколкото от това твърдение същият извлича изгодни за себе си факти. Подобни преки доказателства за проявена спрямо Ю. Д. дискриминация при ангажиране на наказателната му отговорност с представеното съдебно решение на турски съд не са представени, а от мотивите на самото решение е виден стремеж към обективно изясняване на фактите по делото – в решението е отчетено чисто съдебно минало, липсата на конкретна, определима материална вреда за обществото в резултат на извършване на престъплението и съдът е стигнал до пълно съвместно заключение, че подсъдимият няма извърши престъпление отново, предвид личностните му черти и отношението и поведението му по време на съдебното заседание /л.135/. Освен това, видно от присъдата е че тя е с 5 годишен изпитателен срок и като са взети предвид личността и социалния статус на подсъдимия, изпитателния срок се прекарва без определяне на задължения. Всичко това сочи, че турските власти и по-конкретно – турският съд, не са имали негативно, тенденциозно и дискриминационно отношение към жалбоподателя и той не е бил обект на преследване по смисъла на закона.

Съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, преследването трябва да се разграничава от наказание за престъпление от общ характер. Лица, бягащи от преследване или наказание за подобно престъпление, обикновено не се считат за бежанци, доколкото бежанец е жертва или потенциална жертва на несправедливост, а не беглец от правосъдие. В тази връзка действията на турския съд във връзка с провеждането на съдебно производство, както и постановяването на осъдителна присъда, не следва да се разглеждат във всички случаи като репресия или преследване поради някоя от предпоставките за предоставяне на статут на бежанец. В конкретния случай, видно от мотивите на съдебните решения на турския съд, Ю. Д. е осъден за публикуване на статии в подкрепа на забранени със закон партии и организации в Т., една от които е Кюрдската работническа партия (П.), която е обявена за терористична организация не само от Т., но и от Европейския съюз и от други страни като САЩ, К., А., А., А., Република Ч., Г., И., Я., К., К., Х., Нова З., Испания, С. /служебно известно на съда/

На следващо място – съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН като преследване може да се разглежда хипотезата, при която на лице, виновно за престъпление от общ характер, е наложено прекалено голямо наказание. Настоящият случай не е такъв – най-голямото наказание, наложено на турския гражданин е 9 месеца и 10 дни лишаване от свобода, с отлагане на присъдата при 5 – годишен изпитателен срок, което не може да се квалифицира като прекалено

голямо.

И накрая - макар да е подал молба за международна закрила именно в България на 04.04.2025г. /л. 223/, видно от заповед рег.№ 5401 ПАМ-16-27.01.2025г. жалбоподателят е задържан на ГКПП „В.“ и му е наложена ПАМ връщане до страна на транзитно преминаване-Г.. Това обосновава извод, че жалбоподателят е влязъл в България не с цел да търси международна закрила от българските власти, доколкото противното би го мотивирало да подаде такава молба незабавно след навлизане на българска територия, а не два месеца по-късно и то след залавянето му от правоохранителните органи. От друга страна мястото, на което е задържан жалбоподателят сочи, че той е преминал територията на цялата страна /при условие, че е влезнал от Г./ именно с цел да напусне България по пътя си към друга европейска държава – в случая Ш. /целта на влизането си на територията на България жалбоподателят дори не отрича, потвърждавайки, че е целял да замине за Ш./.

Ето защо, преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са обосновани. Кандидатът за статут изрично е заявил, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната му на произход. Основните мотиви, които кандидатът за закрила изтъква за напускането на Т. е избягване на турската съдебна присъда.

В случая не се установява на оспорващия да са били нарушени основни човешки права, до такава степен тежки по своето естество или повтораемост, за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. При това положение, изводът на административния орган за неоснователност на искането за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателя е напуснал Т. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил. Още повече, че в Т. не е в сила изпълнението на смъртно наказание. Републиката е ратифицирала Протокол № 13 към Европейската конвенция за правата на човека, с който се премахва смъртното наказание при всички обстоятелства. Следователно не съществува реален риск чуждият гражданин да бъде подложен на изпълнение на такова наказание.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът съобрази актуалната справка за ситуацията в Т. при постановяване на настоящото съдебно решение-рег.№ МД-02-541/03.10.2025г.

Тук следва да бъде посочено, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален свидетелстващ документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират. Както е посочил и ВАС в решение № 441 от 16.01.2025г. по адм. д. № 7597/2024 г. на ВАС, предвид специфичните обществени отношения, регулирани от ЗУБ и предвид това, че предоставянето на хуманитарен статут на чужденец по чл. 9 от ЗУБ е в пряка зависимост от политическата ситуация в държавата по произход, която често е динамична и бързо променяща се, при преценка законосъобразността на отказа да се предостави такъв статут съдът следва да вземе предвид всички данни за положението в чуждата държава, включително и новите факти и обстоятелства, настъпили в хода на съдебното производство по обжалване на административния акт. С оглед специалната разпоредба на чл. 9, ал. 3 от ЗУБ наличието или липсата на реална опасност от тежки посегателства за чужденеца следва да бъде преценявана и на база събития, настъпили след като същият е напуснал държавата си по произход - т.е. и към момента на евентуалното му бъдещо връщане в Т..

Предвид изложеното, съдът намира, че няма основания да се предполага, че жалбоподателят ще бъде преследван на основанията по чл. 8 от ЗУБ. Не са налице и изтъкнатите подробно в жалбата основания по чл. 8, ал. 5 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, нито тези по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на председателя на ДАБ към МС е законосъобразно - като издадено от компетентен орган след проведена процедура по разглеждане на молбата за закрила при спазване на всички законови изисквания. В рамките на производството молителят е имал възможност и се е възползвал да представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия,

административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното обосновава извод за неоснователност на жалбата, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноси и по аргумент от чл. 81 ГПК във връзка чл. 144 АПК, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София град, първо отделение, 18 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. Д., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], Т., гражданин на Т., срещу Решение № 5099/10.10.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ